

Ds. Boone in de noten en Bel in de bonen

Ook in het boek *De vereniging van 1907* wordt uitvoerig over ds. Boone geschreven. Het boek verscheen in 1984 onder verantwoording van de *Redactie bibliotheek van de kleine kerkgeschiedenis*. Een gezaghebbend boek dus. Met auteurs uit meerdere kerkformaties. Hoofdstuk 4 levert een betrouwbaar verhaal op van dr. H. Florijn (OGGiN) over ds. Boone, meer dan 20 bladzijden lang. Hoofdstuk 2 van Anthon Bel (GG) is een duidelijk minder verhaal. De verantwoording zegt: 'In hoofdstuk 2 komen de officiële besprekingen aan de orde. Hierbij is ter verduidelijking gewerkt met voetnoten.' Laten we eens zien of die noten echt 'ter verduidelijking' zijn en wat ze over ds. Boone zeggen. Terwijl hoofdstuk 4 al zoveel over hem vertelt.

Het zijn 23 noten die de 13 artikelen van de Bepalingen moeten verduidelijken. Slechts 9 noten zeggen iets over de vereniging, meestal kort, en voegen weinig toe. De andere noten hebben niets met de vereniging te maken. Die gaan vooral over gemeenten, ontwikkelingen en vergaderingen in later tijden en horen in het boek niet thuis.

Selectief commentaar

Het is opmerkelijk dat Bel weinig of geen kritiek op de vereniging heeft. Hij had bijvoorbeeld kunnen noemen dat de woorden 'accord van kerkelijke gemeenschap' fout zijn en afkomstig van de beruchte Kuyper,

*1 Remijn was
illegaal
binnengesmokkeld*

dat de menselijke DKO als basis in de plaats kwam van Gods Woord en de Drie Formulieren, dat voorganger Marinus Remijn illegaal was binnengesmokkeld, dat hij in de vergadering herhaaldelijk had staan liegen over ds. Boone, dat Beversluis herhaaldelijk loog over de afwezigheid van vijf geroyeerde kerkelijke gemeenten, dat de zogenaamde schorsing van ds. Boone een bespotting is, dat het toegevoegde artikel 13 om gemeenten te dwingen tot verenigen eveneens totaal verkeerd is, enz. enz. De vereniging en het voorzitterschap

rammelden aan alle kanten. Wie de artikelen doorneemt, ziet het direct: voorzitter Beversluis kende de verenigingsprocedure en het kerkrecht niet. Hij blonk uit in onkunde en misinterpretaties van afspraken en kerkorde. Hij was partijdig, onbetrouwbaar en ondeskundig en dus incompetent de vergadering te leiden. De vergadering verliep chaotisch met al dan niet opzettelijke schandalen. Enig commentaar was daarom wel op z'n plaats geweest. Maar nee. Wie verenigde, deed alles goed, en wie niet verenigde, deed alles fout en kreeg in noot 22 een stevige veeg uit de pan na. Bijna een volle pagina (foute!) opmerkingen over ds.

Boone, ds. Beversluis en Remijn. Terwijl dit drama *niets* met de vereniging heeft te maken!

1. *AB. Hoewel Marinus Remijn geen afgevaardigde was van een gemeente op de vergadering van 9 en 10 oktober, heeft hij wel deelgenomen aan de besprekingen over de kwestie rond ds. Boone.*

JMV. Hierop ontbreekt commentaar. Remijn was geen ambtsdrager en had niet ter vergadering mogen zijn. En zeker niet deelnemen aan besprekingen, waar hij ronduit heeft staan liegen.

2. *AB. Remijn liet zich nogal kritisch uit en dat is wel begrijpelijk als men de gespannen verhouding tussen hem en ds. Boone in ogenschouw neemt.*

JMV. Zo begrijpelijk is dat niet. Van een 'gespannen verhouding' was geen sprake. Remijn had een preekverbod, opgelegd door zijn kerkenraad van Sint Philipsland en consulent Boone, maar preekte gewoon door, met steun van Beversluis. Hij mocht als timmerman in 1904 zelfs de pastorie verbouwen voor de komst van Boone naar Sint Philipsland. Hij had zich dus beter kunnen wegschamen.

3. *AB. Dat die verhouding [tussen Remijn en Boone] te wensen overliet, blijkt wel uit de notulen van classicaie en algemene vergaderingen van 1906 en 1907.*

JMV. Het betreft de jaren 1901 t/m 1907. In 1901 begon Beversluis collega Boone dwars te zitten en onrust in Sint Philipsland te verwekken met de als voorganger afgewezen Remijn als pion, die hij wél liet preken maar niet durfde voordragen. Hij verstreekte daardoor op zijn classis elk halfjaar valse informatie over diens zogenaamde preekbevoegdheid. Dat ging zo. Eerst durfde Remijn het onderzoek niet aan (okt. 1903 en begin 1904), dán moest een commissie worden benoemd (mei 1905), dán waren er te weinig dominees (okt. 1905), dán was de verhouding met ds. Boone niet goed (maart 1906), dán loog hij dat ds. Boone Remijn wilde erkennen (sept. 1906), dán eiste hij dat Boone de zogenaamde ruzie snel vereffende (maart 1907). Maar Boone had geen ruzie, erkende Remijn niet en belandde daarom als onverzoenlijk man in de notulen en ook in dit verhaal.

4. *AB. Op de algemene vergadering van 6 juni 1906 bijvoorbeeld, luidt in art. 6: 'Wordt minzaam aangespoord dat ds. L. Boone met zijn kerkeraad zal trachten met M. Remijn in vereeniging te komen. Hiertoe zal op de eerstvolgende classis ondervraagd*

worden of het is geschied.’ Inderdaad werd er ook navraag naar gedaan, maar ook toen was er nog onenigheid.’

JMV. Hier wordt ds. Boone als boosdoener aangewezen. Beversluis parkeerde het uitgestelde onderzoek van Remijn onder de schijn van ruzie met Boone. Boone moest naar Remijn gaan om een zogenaamde ruzie op te lossen, dan kon Beversluis zeggen dat Boone Remijn had erkend. Ds. Boone weigerde dat pertinent en kwam als onverzoenlijk man in de geschiedenis.

5. *AB. Wel had ds. Boone toen beloofd dat hij het oefenaarschap van Remijn zou erkennen, en dat was een van de oorzaken van het conflict.*

2 Beversluis misleidde de vergaderingen continue

JMV. Beversluis liet dat in de notulen opnemen, toen ds. Boone er niet bij was. Maar ook dat was leugen. Boone kón Remijn niet erkennen, want Remijn was nooit classicaal onderzocht. Beversluis durfde hem niet voordragen, omdat hij wist dat Remijn zou worden afgewezen. Anders had hij dat zeker gedaan.

6. *AB. Het was namelijk zo dat Remijn in 1901, nadat er ruzie in de kerkenraad van St. Philipsland was ontstaan (van welke gemeente Remijn ouderling was), zijn ambt had neergelegd.*

JMV. De notulen vertellen een ander verhaal. Remijn werd in 1894 ouderling en de manier waarop was twaalf (!) jaar later nog onderwerp van gesprek. Hij zette rond 1900 zijn 85-jarige collega ouderling sterk onder druk om hem te laten preken. Remijn bracht er niets van terecht, maar de wankele bejaarde kerkenraad kon hem niet stoppen. Consulente Boone moest er 1901 namens de classis aan te pas komen om orde op zaken te stellen. Remijn legde *daarom* en *daarom* alleen zijn ambt neer. Van ‘ruzie in de kerkenraad’ was geen sprake.

7. *AB. De onenigheden konden ook niet door ds. Boone opgelost worden nadat deze een beroep naar St. Philipsland had aangenomen.*

JMV. De onenigheden konden alleen worden opgelost als Remijn zou ophouden met illegaal voorgaan óf wettig door de classis zou worden erkend als voorganger. Het beroep naar Sint Philipsland (in 1904) had niets met de onenigheid te maken. Remijn ging gewoon door met zijn illegale en kerkverwoestende praktijken.

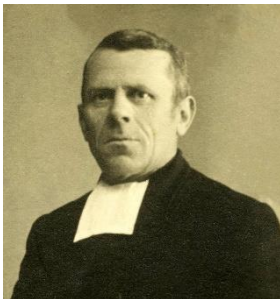
8. *AB. Toen nu ds. Beversluis min of meer op eigen houtje Remijn bevestigde als oefenaar in de Zuidhollandse gemeente, laaide het conflict weer in volle hevigheid op.*

JMV. Deze opmerking is louter fantasie. Een bevestiging is nooit 'min of meer op eigen houtje' maar alleen onder gezag van een kerkenraad. Uit de notulen blijkt nergens dat Remijn is toegelaten en ergens is bevestigd. En van 'oplaaien van een conflict' was geen sprake, want alles bleef al jaren zoals het was.

9. *AB. Hoewel de vergaderingen op verzoening aandrongen, schijnt die er niet gekomen te zijn.*

JMV. Nergens blijkt uit notulen 'dat vergaderingen op verzoening aandrongen'. Die zogenaamde 'ruzie' was een verzinsel van alleen Beversluis om Boone naar Remijn te laten gaan.

Noot 22 vervolgt met een halve pagina positieve levensgeschiedenis van de blijkbaar hooggeachte Remijn. Die aanvullingen gaan over zijn vroegere leven, zijn kroegbezoek, zijn imponerende gestalte en zijn zogenaamde bekering onder een preek van Beversluis enz. Zelfs de naam van zijn vrouw moet erbij en ook dat hij 'oefeningen in druk heeft uitgegeven'. Gratis reclame voor Illegale improvisaties. En als toppunt van eerbetoon: een grote foto van Remijn erbij. De negatieve dingen in diens levensloop worden verzwegen. Bijvoorbeeld dat hij op de

3 Ds. Boone wordt groot onrecht aangedaan

vergaderingen van 1907 als handlangers van Beversluis loog over ds. Boone en diens gemeenten. Ook mogen we niet weten dat ergens rond 1913 meerdere proefpreken om dominee te worden al na een klein kwartiertje vastliepen. En dat hij zich in 1923 in Krabbendijke onmogelijk had gemaakt en was verbannen naar Oosterland. Terwijl hij 37 jaar alles en iedereen heeft bedrogen en nooit tot inkeer is gekomen.

Ik moet het eerlijk bekennen: ik wist in 1984 nog niets van kerkpolitiek en heb die noot minstens 25 jaar als waarheid aangenomen: Boone was een onverzoenlijke ruziemaker en Remijn een verongelijkte prediker. Ik vertrouwde erop dat schrijvers publiceerden wat waar was en niet wat hun kerk en hun idolen goed uitkwam. Maar nee. Boone verenigde niet en past niet in de kerkcultuur en krijgt er dus van langs. Ik heb daardoor al die jaren verkeerde en negatieve gedachten over ds. Boone gehad en wil anderen daarvoor waarschuwen; daarom corrigeer ik het bij deze. En ik dank ds. Boone, dat hij als trouwe herder zo standvastig waakte voor pathologische leugenaars en over de muur klimmende indringers en wolven in schaapskieren.

